

en oversigt over den verdensøkonomiske udvikling siden sidste generalforsamling, og han udtalte bl. a., at den økonomiske genrejsning efter usikkerhedsperioden i 1960 nu syntes at være en kendsgerning. Genrejsningen var endnu ikke fuldt ud mærkbar i den internationale handel. Om udviklingslandenes handel sagde han bl. a., at deres eksport i mængde var steget med 4 pct., men i værdi kun med 2 pct. Den internationale hjælp og bistands relative rolle som en faktor i den almindelige økonomiske udvikling syntes at være stigende, sagde han.

Koordination og decentralisation.

Spørgsmålet om de institutionelle rammer om FNs økonomiske virksomhed blev berørt i hans tale, og han understregede betydningen af en helhedsopfattelse af den økonomiske udvikling. Afgørende økonomiske begivenheder som Storbritanniens beslutning om at søge medlemskab af fællesmarkedet og andre multilaterale forsøg af mere begrænset karakter, der var uden for FNs område, gjorde det vigtigere end nogen sinde at foretage systematiske studier ud fra et samlet perspektiv, og dette kunne lade sig gøre ved et nærmere samarbejde mellem regeringerne og sekretariatet. Forskellige organisationer havde på dette område et ansvar, mente han, først og fremmest Det økonomiske og sociale Råd, hvis muligheder endnu forekom ikke at være helt forstået. De praktiske programmer for økonomisk indsats, som FN havde iværksat, havde med urette afledt den offentlige opmærksomhed fra den ikke mindre vigtige opgave, det var at formulere en international økonomisk politik. Om decentralisationen, hvorved større beføjelser tillægges de regionale økonomiske kommissioner i bistandsarbejdet, udtalte han, at regeringerne nu ville få mere fordel af kommissionerne, men han understregede i sin tale ved debattens afslutning, at det måtte være hovedkvarteret, der ligesom fra en fælles fond af erfaring, teknik og viden var vejledende for de regionale instanser. Målet ved en decentralisering måtte være at styrke såvel periferien som hovedkvarteret.

Den amerikanske repræsentant uddybede i et indlæg præsident Kennedys tale den 25. september under generaldebatten, hvor han

foreslog, at 1960'erne skulle være en „UN Decade of Development“. Det fremgik af det amerikanske indlæg, at det i institutionel henseende var en amerikansk hensigt at styrke Specialfonden samt at give Specialfonden en bedre placering som et udøvende organ i forholdet til FN-sekretariatets økonomiske og sociale afdeling, men også til det udvidede tekniske bistandsprograms administration. Den amerikanske repræsentant sagde, at USA ville tilskynde generalsekretæren til at gennemføre et konsekvent program for dette tiår, måske ved hjælp af Specialfonden og driftsplanen for denne. Specialfondens virksomhedsområde skulle udvides ved oprettelse af økonomiske planlægnings- og udviklingsinstitutter i alle områder under økonomisk udvikling. Specialfonden skulle endvidere tage sig af oprettelsen af en ny vejledende tjeneste for finansielle oplysninger, således at interesserede lande let ville kunne få underretning om, til hvilke formål, på hvilke måder og fra hvilke kilder de kunne opnå fremmed kapital til at finansiere nødvendige investeringer. Specialfonden ville efter amerikansk opfattelse også kunne finansiere investeringer i infrastruktur, for så vidt angik undervisnings- og sundhedsforanstaltninger. Store opgaver ville påhvile Specialfondens udsendinge („resident representatives“) og de ny udviklingscentre, sagde han videre. Udsendingenes antal og arbejdsfelt tænkt udvidet, og de skulle indberette til og modtage instruktion fra Specialfondens direktør. I denne forbindelse omtalte han de forbedrende planer til et økonomisk planlægningsinstitut i Santiago, som skulle finansieres i fællesskab af Specialfonden og den interamerikanske udviklingsbank og drives i nært samarbejde med FNs økonomiske regionalkommission for Latinamerika.

Om decentraliseringsspørgsmålet udtalte New Zealands repræsentant senere under debatten, at han kunne støtte en decentralisering, hvis formål var effektivitets- og koordinationshensyn. De centrale organer, sagde han, må være de politisk vejledende, koordinerende og udøve den samlede finansielle kontrol, som er af så stor betydning i den store og komplicerede verdensorganisation. En decentralisation af disse funktioner ville kun gøre FN mindre egnet til at varetage en fremgangsrig økonomisk og social